

P. ARNDT - M. BARTOLOVA:

Strašilo.

red hišo so dozorevale črešnje. Tega so se veselili otroci in vrabci. Otroci so stali pod ljubim, starim drevesom ter željno gledali v rdeče črešnje in ugibali, kdaj bodo črne. Vrabci pa so čivkali v vrhovih, sekali z ostrimi kljunčki v napol zrele črešnje, da so padale še neužitne na tla.

Oče je privezal na veje bele, dolge trakove, ki so plapolali v vetru, da bi odpodili sladkosnedne ptiče. Toda varal se je. Drzni tatiči se niso prav nič bali, nasprotno: še prav nalašč so zobali najbolj po onih vejah, kjer so v vetru plapolali beli trakovi.

Tedaj je pa oče vzel nekaj lesa in nož v roke. Izrezovati je jel iz lesa strašilo. Čim dalje je izrezoval, tem bolj je bilo podobno majhnemu možičku. Roke je naredil lahko gibljive, tako da bi klopotale v najmanjšem vetru. Upal je, da s tem prežene vrabcem slast do črešenj. Vrabci so kričali in se zmerjali v vrhovih rodovitne črešnje, kakor bi slutili, kaj se godi v izbi. Za šipami v sobi je pa sedel stari, krotki škorec, ki je zamišljeno opazoval zdaj strašilo, zdaj vrabce.

»Paglavec, tako je,« je dejal škorec od časa do časa.

Ko je bilo strašilo gotovo, ga je oče popleskal z rdečo barvo. Otroci pa so se smejali in rekli: »No, zdaj bodo vrabci pustili naše črešnje na miru!«

Škorec se je pa oglasil in dejal: »Paglavec, tako je,« drugega namreč ni znal povedati.

Strašilo so privezali na dolg drog, spodnji konec droga so vtaknili v zemljo tik drevesa, rdeči možicelj je pa gledal izza drevesnega vrha.

Tedaj je baš zapihal veter, dolge roke so jele klopotati, da so vrabci takoj odfrleli. Sedeli so zdaj na hišnem žlebu ali na drugih drevesih ter se posvetovali, kaj naj bi storili zaradi strašnega dogodka. Pa naj so se še tako posvetovali, poguma vendar ni imel nobeden, da bi šel zobat poleg klopotajočega rdečega možička.

Prešlo je nekaj dni. Črešnje so zorele v miru; dotaknil se jih ni več nobeden kljunček. Bil je najlepši poletni dan, ko je prav vsakemu težko sedeti v sobi med štirimi stenami. Otroci so se igrali na trati, oče in mati sta imela opravka na vrtu. Samo škorec je sedel za oknom ter gledal zamišljeno in resno skozi šipo v solnčni dan. Mislil si je: »Kako dolgočasno življenje ima takle ujeti škorec v primeri z veselimi vrabci tam zunaj. Oni lete veselo sem ter tja, dočim čepim jaz vse ljubo, dolgo poletje med štirimi stenami.«

Mahnil je s perutmi, da bi videl, ali niso še popolnoma odrevenele. Prej so mu bile peruti postrizene, toda zdaj so mu zrasle že zopet, saj bi si nobeden ne mislil, da bi mogel on, stari, zvesti Janez, še kdaj zbežati.

Poizkušal je s šilastim kljunom, ali je okno zaprto prav tesno. Ne, ko je le malo odpahnil, se je napravila velika odprtina. Gotovo je kateri izmed otrok pokukal skozi okno in ga ni dobro zaprl.

Škorec vzdiguje in zopet poveša peruti in — kdo bi si bil mislil — izleti naravnost na vrh črešnje. Škorec se nič ne boji rdečega, klopotajočega možička, kakor se ga boje otročji vrabci. Škorec je možičkov star znanec, saj ga je videl, ko je rastel iz neotesanega lesa. Da bi pokazal, da se ne boji njegove rdeče, debele glave, niti ne njegovega klopotanja, je sedel možičku drzno in široko ravno na glavo.

Vrabci, ki so krožili okolo črešnje in si niso upali nanjo, so dejali: »Kaj, tam sedi ptič prav mirno tisti stvari na glavi. Če se njemu ne zgodi nič hudega, ne bo požrla niti nas.« — Eden izmed njih, ki je bil najbolj srčen, je zletel prvi vrh črešnjevega drevesa in da bi pokazal svojim tovarišem, da je res junak, je sedel zraven škorca prav na nos strašila.

Hi! Za njim je priletel drugi, tretji, vsi, ki so imeli dovolj poguma. Končno jih je čivkala cela jata okolo ljubega, starega drevesa in vsi so sekali in kljuvali v lepe črešnje, kakor bi se hoteli odškodovati, da so se vzdrževali toliko časa. To je frčalo in čivkalo po vejah, da se skoro ni slišalo klopotanja rdečega strašila.

Oče in mati sta dovršila svoje delo na vrtu. Otroci so prišli s trate upehani od igranja ter šli s starši proti hiši. »To je bil lep, topel dan,« je rekel oče. »Vse raste, cvete in zori. Kmalu bodo zrele prve črešnje. Naše strašilo vrši prav dobro svojo nalogo; sladkosnedni vrabci si ne upajo več zraven.«

Tedaj se je zaslilo veselo možicljevo klopotanje. Nastal je veter, ki je pridno vrtel dolge roke rdečega strašila. »Ali kaj je to? Drevo je polno vrabcev, ki jih nič ne moti pri pojedini močni ropot. Ne, to je že preneumno,« je rekel oče. »Čakajte, paglavci, predla vam bo še prav slaba, kazen vam ne izostane.«

»Paglavec, tako je,« se je oglasilo na črešnjevem vrhu. Toda tega ni bilo slišati zaradi čivkanja in klopotanja.

Oče je šel v hišo, vzel svojo puško, jo nabasal s svinčenimi zrnji, stopil blizu drevesa in pomeril v vrh. Nastal je pok, frfotanje, kričanje in nekaj je padlo z drevesa na tla.

»Tako se godi sladkosnedežem, ki ne marajo za opomine!« je dejal oče, odložil puško ter se pripognil pod črešnjo, da vidi, kaj je padlo.

Zadeta sta bila dva vrabca, ki sta ležala mrtva v travi, zraven je pa ležal še drug večji ptič, katerega je sicer zadelo zrno, pa ni bil še mrtev. Z eno perutnico je bil prav močno, dočim je druga krvavela.

»Kdo si pa ti, pobič, ki si zašel med sladkosnedeže?« je vprašal oče ter vzel v roko ranjenega ptiča.

»Paglavce, tako je,« je rekel žalostno ptič, ki je povobil ranjeno perut.

»Kaj ti si, Janez, naš stari škorec? Kako pa prideš ti med vrabce?« je vprašal oče, ogledoval ptiča, okolo katerega so se zbrali mati in vsi otroci ter se čudili škorcu.

Škorec seveda ni mogel povedati, kako se je zgodilo, da ni le prišel med paglavce, ampak jim celo prvi dal slab zgled. Rekel je le prav otožno: »Paglavce, tako jel!« S tem je povedal vse, kar je imel povedati. Zgodilo se mu je tako, kakor se zgodi vsakemu, ki dela, česar bi ne smel delati. Dobil je zato svojo kazen.

Škorca so povezali, mu ostrigli peruti in nato je čepel zopet za oknom na svojem starem mestu. Sam se je čudil, da je mogel priti on, pošteni, premišljeni škorec, med tako sodrgo, kakršni so vrabci in pa strašilo.

Na večerni paši.

Na ravnini mahovite jase
 bela breza rosno čredo pase:
 praprot z volno meglice obdano,
 krotko čredo, nikdar zabrzdano.
 S srebrom rose paša je nastlana,
 z žarki mesečine posejana.
 Vila breza glavo je sklonila,
 „Ave“ ravnokar je odmolila . . .
 Skrbno se zvedava luna ziblje,
 koliko je v čredi glav, ugiblje;
 breza veje globlje je sklonila,
 praprot-ovce tiho zavrnila;
 kaj, če se ji z jasne jase
 čreda v mračni gozd razpase? —

Marija Lamutova.

